

Владимир Петровски е композитор на християнска музика, рунак по произход, от три години живее и твори в България. Създал е поредица от песни по текстове на български поети. Някои от тях са публикувани в списание "Прозорец".

Както самият човек, след като е бил създаден от пръст, е бил одухотворен от Твореца и е станал жива душа, така и творчеството му не може да бъде неутрално, свободно. Всичко в света има свой първоизточник.

ИСТИНСКИ НЕ МОЖЕ

Интервю с Владимир Петровски

- Какво е за Вас творчеството?

- То е божествен акт, който ни е даден като личен дар. Най-великият творчески процес извършва Творецът, когато вдъхва Своето жизнено дихание в човека. С това самият човек придобива възможността да предава своя богоподобен образ чрез творчеството си със същата цел - да оживотвори всичко, до което се докосне. И свободата на един творец се изразява не в пълната независимост от Създателя му, а в пълната хармония с Него. Всяко "свободно" от Бога творчество е само имитация на свобода и ни води към робство.

- Какво робство имате предвид?

- Съществуват някои видове творчество, при които човек е само проводник на действаща чрез него сила. Такива са оракулите, предсказващи бъдещето, без да

разбират какво говорят. Тук спада автоматичното писане, когато човек пише "по вдъхновение", без да си дава сметка за съдържанието. Също така, когато хората несъзнателно изговарят неразбираеми думи. Става дума и за всяко друго творчество, когато майсторът разбира, че прави нещо неистинско, но го прави, защото някой купува (и то не само за пари) неговия талант и му диктува как да постъпва. Тогава авторът всъщност не е свободен, а е роб. Той не участва в творческия процес, а е само безгласен инструмент в нечий ръце. Всичко това е просто имитация, защото пародира истинното творчество и се извършва от Сатана. Той имитира пред хората Бога и на свой ред ги "вдъхновява" към подобни манипулации, като им предлага външна красота без истина вътре.

Разказват, че на едно празненство Чарли Чаплин изведнъж запял с оперен глас и когато слушателите го засипали с

комплименти за прекрасното изпълнение, той отвърнал, че не е пял със своя глас, а само е подражавал на някакъв знаменит певец. Когато откриваме истината, ние като творци намираме в нея себе си, търсим свой собствен глас, колорит и стил. По такъв начин заедно с Бога участваме във всекидневното творчество преди всичко върху своята личност. Докато този, който възприема чужд глас, дори външно да привлича с чистота, ще звучи фалшиво, защото е като театрална маска, зад която артистът крие собственото си лице.

В изкуството има неписан закон: истинският майстор не може да твори нещо фалшиво, лошо. След като сътворява света, Творецът вижда, че делото Му е "добро". Неговата цел е да предаде Своя образ на цялото творение и да научи човека да твори по същия начин. Когато разкриваме Божия образ, ние изразяваме преди всичко себе си: своето виждане, своите

чувства, своето разбиране на истината. В това е истинското богатство и разнообразие на Божията палитра, когато всяка личност предава своето неповторимо отношение към Бога, а не следва сляпо чужда идея, чужд образ.

- Според Вас човек твори или по Божие вдъхновение, или под въздействието на демони. А допускате ли, че е възможно "самостоятелно" творчество, т.е. източникът на идеите и вдъхновението да е самият човек?

- Както е известно, "природата не търпи пустотата". Всяко творчество, плод на човешки ръце, се изпълва с вътрешно съдържание и става "образ и подобие" на своя създател. Както самият човек, след като е създаден от пръст, е бил одухотворен от Твореца и е станал "жива душа" (човекът не се е самосътворил!), така и творчеството му не може да бъде неутрално, свободно. Всичко в този свят има свой първоизточник, свой духовен заряд, свой печат. Франсис Шефър твърди: "Всяка самостоятелност е погрешна. Самостоятелната наука и самостоятелно-

празнота. Изоставих своята музикална професия и дълги години се лутах, търсих смисъла на живота в различни философии и практики, защото изобщо не знаех за какво живея. Не стигнах до краен срив като мнозина известни хора, защото срещнах християнския Творец. Сега моето творчество придоби свое съдържание. Всичко, което правя, е да предам моето лично преживяване в Христос и живота си с Него. То ми дава дълбоко удовлетворение, защото намерих вътрешната свобода, когато всичко зае истинското си място - Творецът първо, след това творението.

- С какво се занимавате днес?

- Живея в България от около три години и съм много впечатлен от българската класическа поезия. Намерих в нея същите идеи и размисли за Твореца, които ме вълнуват, било то в Молитва на Атанас Далчев или Отвори ми златни двери на Иван Вазов, или Великден на Асен Разцветников... Когато чета такива произведения, не мога да се остана равнодушен. Винаги се замислям за вечните

всъщност античовешко. Творците все успешно имитират чужд език, култура, изкуство - дотолкова, че почти са забравили родното. Но най-трагично е, че губят родството си с Бога като личности. А така се загубва и връзката с човешкото, което ни сближава един с друг. За съжаление, в България дори в християнските среди от различни общности не е на почит националното духовно творчество, било то поезия, песен или друг вид изкуство. Проблемът дори не е в това, че се разпространява чуждо творчество, а че не се създава родно. По този начин творчеството губи главното си предназначение - способността да предава Божия образ чрез индивидуалния поглед на Твореца. Доказателство виждаме в процъфтяващото масово изкуство, в рекламите за секс, алкохол и "щастлив и лесен" живот, във филмите за свръхчовеци, в компютърните игри и т.н. Като се освободи от Бога, "творчеството" започва да убива всеки, който се докосва от него. То се превръща в антитворчество, защото предава противоположен на Божия образ - онзи от картината на Михаил Врубел "Низвергнатият демон". Дали това е мечтаната свобода, която днес търсят творците, или може би сега е времето да пренасочим погледа си от Низвергнатия към Възкръсналия, Който единствен е способен да дарява свобода, творческа - също.

ЯТ МАЙСТОР да твори фалшиво

то изкуство са погрешни без съдържанието, за което Бог ни говори. Това не означава, че ние имаме статична наука и изкуство - тъкмо обратното. Това ни дава областта, в която, макар и смъртни, ние имаме свобода." Само в Бога намираме истинската свобода: можем да творим свободно, като разбираме че сме Негово творение. По този начин и всяко творчество зависи от състоянието на личността, която винаги е носител или на Божия образ, или на образа на Сатана, имитиращ Бога.

- Как стигнахте до сегашното си разбиране за творчеството?

- Опитвах се да намеря себе си в различни жанрове от музиката и други изкуства. Казвах, че съм талантилив, но в момента, когато би трябвало да изпитвам удовлетворение от творчеството си, винаги усещах разочарование и вътрешна

истини, които са тревожили и моите братя по перо. Стиховете предизвикват у мен ответни преживявания, после се ражда мелодия, която се впила в думите. По такъв начин идват песните, щом отново и отново се задълбоча в образа на Този, Който ме е надарил с неизразимия дар "да живея като всички хора...". В момента се подготвя изданието на сборника "Български цикъл" - християнски песни по текстове на български поети. Благодарение на тези стихове мога да се докосна до сърцата на различни хора, които като мен търсят истината. Песните изразяват свободата, която намерих в моя живот, както пише И. Вазов: "...лек за моята неволя". За съжаление обаче все повече забелязвам как съвременното творчество губи своя оригинален, божествен печат, става безлично - а

"Прозорец"

